

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 14673/10
Дана 11.01.2012. године
Б Е О Г Р А Д

НШ-2.2 ОДГОВОРНОСТ ЗА ДРУГОГ

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зоране Делибашећ, председника већа, Милице Аксентијевић и Гордане Тодоровић, чланова већа, у парници **тужиоца АА**, чији су пуномоћници адвокати АБ и АБ1, против **тужене Републике Србије**, чији је законски заступник Републички јавни правобранилац, Београд, ул.Немањина бр.26, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П.бр.72611/10 од 17.05.2010. године, у седници већа одржаној дана 11.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, КАО НЕОСНОВАНА, жалба тужиоца АА **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П.бр.72611/10 од 17.05.2010. године у ставу првом и ставу другом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П.бр.72611/10 од 17.05.2010. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужена Република Србија да тужиоцу ААа име накнаде штете исплати и то на име измакле добити износ од 1.000.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 150.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 350.000,00 динара, за умањење животне активности износ од 700.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа износ од 600.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због неоснованог лишења слободе износ од 200.000,00 динара, све укупно износ од 3.000.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, као и трошкове спора. Ставом другим изреке обавезан је тужилац ААа туженој Републици Србији на име трошкова спора исплати износ од 47.000,00 динара. Ставом трећим изреке тужилац је ослобођен плаћања судских такси.

Против наведене пресуде, ставова првог и другог изреке, тужилац је благовремено изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама законских овлашћења прописаним одредбом чл.372. ЗПП, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом чл.361. ст.2. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу одредбе чл.372. ст.2 истог Закона, а тужилац у жалби не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажним решењем Окружног суда у Београду Рех.бр.231/06 од 13.09.2007. године усвојен је захтев за рехабилитацију тужиоца АА утврђено да је решење Среског народног одбора бр.11958 од 19.10.1951. године ништаво од тренутка његовог доношења и да су ништаве његове правне последице, те да је АА рехабилитовано лице и сматра се неосуђиваним, да је жртва прогона и насиља из политичких и идеолошких разлога. Такође је утврђено да је тужилац био лишен слободе те да је боравио у притвору од 08.02.1952. године до 22.04.1952. године, те да је наведеним решењем Среског народног одбора од 19.10.1951. године тужиоцу отказана служба, од када је био без посла до 09.07.1953. године.

Тужилац тужбом у овој парници тражи накнаду материјалне штете коју је претрпео у виду изгубљених зарада за период од 20 месеци забране обављања професионалног рада, као и нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, претрпљени страх, претрпљене душевне болове због умањења животне активности, као и претрпљене душевне болове због повреде части и угледа и неоснованог лишења слободе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд одлучио побијаном пресудом када је одбио тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне и нематеријалне штете, правилно закључујући да у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредаба чл.172. ст.1. и 200. Закона о облигационим односима, с обзиром да је одредбом чл.8. Закона о рехабилитацији прописано да ће се право на накнаду штете и право на повраћај конфисковане имовине рехабилитованог лица уредити посебним законом, те како такав закон још увек није донет, то произлази да је захтев тужиоца за накнаду материјалне и нематеријалне штете по овом основу преурањен.

За овакву своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које прихвата и овај суд као правилне.

Цењени су наводи жалбе тужиоца којима указује да је првостепени суд у конкретном случају погрешно применио материјално право и то одредбу чл.172. Закона о облигационим односима, да је ценио одредбу чл.3. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, те да је погрешно оценио, разумео и на ову правну ствар применио одредбу чл.35. ст.1 и ст.2. Устава Републике

Србије, али су ови наводи неосновани, с обзиром да је првостепени суд правилно закључио да се прописи на које тужилац указује у жалби не могу применити у конкретном случају, с обзиром да тужиоцу штета није проузрокована незаконитим или неправилним радом државног органа, већ се ради о посебном праву на накнаду штете рехабилитованог лица, која ће бити уређена посебним законом, који још увек није донет.

Како се наводима жалбе тужиоца не доводи у сумњу правилност првостепене пресуде, то је она као законита потврђена.

Правилна је и одлука о накнади трошкова парничног поступка, садржана у ставу 2. изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба чл.149. и 150. Закона о парничном поступку, које трошкове чине потребни издаци тужене за вођење ове парнице, а одмерени су према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важећој у време доношења првостепене пресуде, при чему тужилац у жалби посебно не указује на евентуалне неправилности при одмеравању висине досуђеног износа трошкова.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредаба чл.373. ст.1. тачка 2. и 375. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр.125/04 и 111/09), првостепену пресуду потврдио у ставу 1. и 2. изреке и одлучио као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Зорана Делибашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић